

Kongolesisk eventyr

Det var engang to venner som hadde vokst opp sammen og lovet hverandre evig vennskap. Da de ble voksne, giftet de seg og de bygget hvert sitt hus rett ovenfor hverandre med kun en liten sti som skilte dem.

En dag kom det en luring fra landsbyen. Han hadde fått høre om dette unike vennskapet og bestemte seg for å sette det på prøve. Han kledde seg i en usedvanlig vakker kappe med to farger. Kappen var delt på midten; den var rød på høyre side og blå på venstre side. Ikledd denne vakre kappen vandret han av sted på den smale stien mellom de to vennenes hus. Begge vennene var ute og arbeidet på hver sin lille åker, rett ovenfor hverandre. Luringen plystret høyt der han gikk slik at de to vennene, på akkurat samme tid, måtte heve blikket fra arbeidet og se på ham som vandret mellom husene deres.

På slutten av dagen, da de avsluttet sitt arbeid, sa den ene vennen til den andre: «Var det ikke en vakker rød kappe den mannen bar i dag?» «Nei,» svarte hans venn; «det var en vakker blå kappe.» «Jeg så mannen helt klart der han gikk imellom oss», sa den første. «Hans kappe var rød». «Du tar feil», sa den andre; «jeg så den også helt tydelig. Den var blå!» «Jeg vet hva jeg så», insisterte den første; «kappen var rød!» «Du vet ingenting,» svarte den andre sint; «den var blå.» «Jaså», ropte den første, «så du syns jeg er dum! Jeg vet hva jeg så. Den var rød!»

De begynte å sloss, de sparket og slo hverandre, og rullet rundt på bakken mens de skrek. I det samme kom luringen tilbake. Han stilte seg rett foran de to mennene som slo og sparket hverandre, og som ropte: «Vårt vennskap er over.»

Luringen gikk rett mot dem, og viste frem sin vakre kappe. Han lo høyt av deres dumme krangel. De to vennene så hans kappe. De så hvordan den var delt på midten med en rød og en blå side. De to vennene sluttet å sloss og skrek mot mannen med kappen: «Vi har levd som brødre, side om side i hele våre liv. Det er din skyld at vi begynte å kjempe og sloss mot hverandre. Du startet en krig mellom oss.»

«Skyld ikke på meg», svarte luringen; «det var ikke jeg som fikk dere til å krangle. Dere har begge galt og begge rett. Ja, for dere sa begge sannheten. Dere krangler og sloss fordi dere kun så min kappe fra ett synspunkt.»